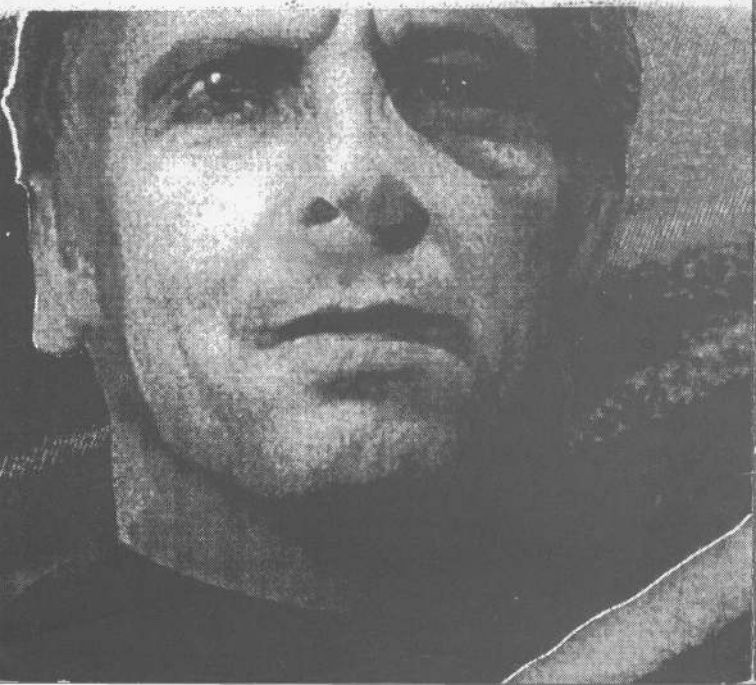

TEATR WIZJI I RUCHU
JERZEGO LESZCZYŃSKIEGO

25 lat istnienia

SMUGA BŁASKU

premiera 1994

1

*Nad stanami jest i stanów-stan,
Jako wieża nad płaskie domy
Stercząca, w chmury...*

2

*Wy myślicie, że ja nie Pan,
Dlatego że dom mój ruchomy
Z wielbłądziej skóry...*

3

*Przecież ja - aż w nieba łonie trwam,
Gdy ono duszę mą porywa,
Jak piramide!*

4

*Przecież i ja - ziemi tyle mam,
Ile jej stopa ma pokrywa,
Dopokąd idę!...*

(C.K. Norwid)

SMUGA BŁASKU

czyli CZŁOWIEK TĘCZY

scenariusz, scenografia i reżyseria
JERZY LESZCZYŃSKI

muzyka

EL. D. VISION

ROBERT USEWICZ

KRZYSZTOF JANIK

asystenci reżysera

BEATA SPASIK i LIDIA PEDRYC

przedstawienie prowadzi (inspicjent)

LIDIA PEDRYC

kierownik produkcji

PIOTR BĄGALSKI

współpraca techniczna

MARIUSZ KRUK

ANDRZEJ BORKOWSKI

ROMAN BRUDECKI

LECH KŁOSOWICZ

WITOLD RUDKOWSKI

redakcja programu, konsultacja literacka

BEATA SPASIK

kierownik literacki

BOHDAN ZADURA

fotografie

MIECZYŚLAW SACHADYN

projekt plakatu i programu

ZOFIA KOPEL-SZULC

impresariat

MARIA ZARĘBA-LESZCZYŃSKA,

IRENA SOCHACKA

Aktorzy przedstawienia premierowego:

KONRAD BURZ

RENATA KACZOROWSKA

MIECZYŚLAW „MISZA” KRZYSZCZUK

BEATA GÓRNIAK

AGNIESZKA KUKIZ

IRENA MAŁECKA

ALEKSANDRA PAWLAK

LIDIA PEDRYC

BEATA SPASIK

WOJCIECH ZDUN

oraz adepci

IRENA MAŁECKA

- z Lublina. 25 lat pracy w Teatrze Wizji i Ruchu - role we wszystkich spektaklach, realizacjach telewizyjnych, widowiskach i filmach. Aktorka.

MIECZYŚLAW „MISZA” KRZYSZCZYK

- „przywędrował” z Lublina. W Teatrze od 1979 roku. Role w spektaklach telewizyjnych, widowiskach i filmach Teatru. Aktor.

BEATA SPASIK - „trwa” w Teatrze, jak sama mówi, od 1991 roku, z wykształcenia humanistka (polonistka). W ślad za Teatrem przywędrowała do Grudziądza. Debiut w filmie telewizyjnym „Zamek”. Od roku konsultant literacki Teatru. Aktorka.

LIDIA PEDRYC - pochodzi z Kielc.

W Teatrze jest od września 1991 roku. Debiut w filmie telewizyjnym „Zamek”. Ekonomistka. Koordynator pracy artystycznej w Teatrze. Aktorka.

AGNIESZKA KUKIZ

- pochodzi z Jarosławia. W Teatrze od trzech lat. Debiut w spektaklu „Ostatnie cztery minuty”. Studentka historii. Aktorka.

Dotychczasowe premiery:

- 1969 - KARUZELA
- 1970 - BEMA PAMIĘCI RAPSOD ŻAŁOBNY
- 1971 - KU SAMEMU SOBIE
- 1972 - ROSNĄCY KAMIEŃ
- 1973 - WARIANTY
- 1974 - KOBIETA Z WYDM
- 1975 - IMAGES I
- 1976 - IMAGES II
- 1977 - MALCZEWSKI
- 1978 - TRZY OBRAZY
- 1979 - FACECJE
- 1980 - BURZA
- 1981 - KAIN
- 1982 - KRZESANY
- 1983 - PODRÓŻ
- 1984 - SZKOŁA CUDÓW
- 1985 - RZECZ O FAUSCIE
- 1987/88 - SCENA WARSZTATOWA
 KRZESŁA
 EMOCJE
- 1988 - KRZYK (spektakl realizowany na Węgrzech)
- 1988/89 - ODJAZD
- 1989 - PLAY-BACK (premiera na Węgrzech)
- 1990 - OSTATNIE CZTERY MINUTY
- 1994 - WIECZÓR POLSKI (premiera w Grudziądzu)
- 1994 - OGRÓD KOBIET (premiera w Zamartem)
- 1994 - SMUGA BLASKU (premiera w Grudziądzu)

Centrum Kultury
„TEATR”
w Grudziądzu
Dyrektor
GRAŻYNA GREGOROWICZ

TEATR WIZJI I RUCHU
JERZEGO LESZCZYŃSKIEGO
z siedzibą
w Grudziądzu
Dyrektor artystyczny
JERZY LESZCZYŃSKI

Henrykowi poświęcam

Nie jest to opowieść w zwykłym rozumieniu tego słowa, gdyż nic się w niej nie zaczyna i nic się nie kończy.

Jest w niej tylko szum myśli; zderzenia tych z przeszłości i teraźniejszości, czasem gwałtowne i brutalne.

Jestem ja w tym wszystkim, gdyż wszystko odbywa się we mnie w tej samej mierze, w jakiej ja tkwię w świecie.

Jest niecierpliwość. Podstawowa ludzka cecha: niecierpliwość. Ta od której się ginie, ale dzięki której idzie się również naprzód...

„Jedno z pierwszych miejsc w zespole ludowych wierzeń słowiańskich o zjawiskach powietrznych należy się niezaprzeczalnie tęczy. W przeciwieństwie do pewnych wiadomości (z Polski), podkreślających obawę, roznieconą jakoby przez to zjawisko w wieśniakach, inne dane, pochodzące zarówno z południa, jak północy Słowiańszczyzny, podnoszą, wprost przeciwnie, żywiołową dodatnią reakcję uczuciową na jej widok”.

„Jak na Polesiu, podobnie na Wielkorusi starsi i wyrostki prowadzą z tęczą rozmowy...”

„Bardzo rozpowszechnione jest wśród Słowian południowych, zachodnich i wschodnich (...) mniemanie, że tęcza pije wodę z rzek, stawów i jezior, ciągnąc ją do chmur i powodując w ten sposób deszcz”.

„Jak chcą liczne wersje, rozpowszechnione u Słowian północnych, siła tęczy „ciągnącej” latem (zimą tęcza śpi) wodę ku niebu jest tak znaczna, iż wystarcza nie tylko do podnoszenia oraz zabierania drobnych stworzeń wodnych, jak żab lub ryb, ale też nawet wciągania ludzi, wołów...”

„Koncepcja tęczy, pijącej wodę i zasilającej w ten sposób chmury, jest prastara”.

„W „Przemianach” Owidiusza czytamy, jak Iryda, posłanniczka Junony, rozmaitymi odziana barwami, wchłania... wody i pożywienie chmurom dostarcza”.

Kazimierz Moszyński
„Kultura Ludowa Słowian”